

[Morten Lange.]

alt for sent er kommet i gang for at sikre en rimelig standard for vor undervisning, for hospitalsvæsenet, for alderdoms- og plejehjem. Det er ikke bare anlægsarbejder, der bliver ramt. Det er driften, det er de sunde og naturlige fremskridt, udviklingen på driftsbudgetterne, som man havde forudsat og kalkuleret med, det er dem, der bliver bremset. Det kommer til at gøre ondt, og det vil give en masse problemer for dem, som staten har sat til at udvikle disse sager.

Jeg skal afholde mig fra at kommentere den så meget omtalte sag vedrørende kontorchef Vagn Jensen og hans diverse rejsegilder. Jeg synes i virkeligheden, at det er et overordentlig uheldigt øjeblik, man laver en større sag på en forholdsvis overskuelig overskridelse. Det er i virkeligheden nok sådan, at det enorme skrig, man laver om denne bagatelsag, fører til, at en masse tjenestemænd og en masse af statens arbejdere vil stå overordentlig usikkert over for alle de grænsespørgsmål, de hver dag må afgøre. Nu, da deres bevillinger bliver skåret ned, tør de så bare begå den mindste letsindighed i retning af at afholde nødvendige udgifter på et eller andet felt, hvor hjemmelen måske er en smule uklar? Det burde tjenestemænd aldrig gøre, men hvis de var så forsigtige, så kom dette land aldrig videre. Lad os ikke puste den slags små sager op, lad os nøjes med at rette dem, og lad os for Guds skyld forhindre, at det kommer til en utilbørlig aktion over for tjenestemændene, så de slet ikke tør gøre fornuftige ting. Så meget om det. Jeg er sikker på, at denne sag vil vare vinteren ud, så den kan vi vende tilbage til.

I øvrigt skulle jeg måske komme til en slutning, og det gør det måske naturligt for mig at slutte med en historisk sammenligning, sådan som jeg så letsindigt begyndte med. I gamle dage var det sådan, at enevoldskongerne fra tid til anden af diverse stormænd i riget blev påtvunget en håndfæstning, som skulle have det ene eller det andet formål, men det er meget, meget sjældent set i historien, at en regering påtager sig en håndfæstning frivilligt. Den siddende regering har ærlig talt indlagt sig en ganske særlig position i Danmarks historie ved at påtage sig en håndfæstning frivilligt, ved at binde sig til en bevillings-

ramme på en måde, som bevirker, at den er ude af stand til at gøre en hel masse af de ting, den gerne ville. Jeg må sige, at hvis den højtærede statsministers regering ønsker at gå over i historien som et nedskærings- og kulturpauseministerium, så lad os da hellere få gjort dens usikre liv kort, lad os få et valg og et nyt politisk perspektiv. Men endnu er der tid til at få ændret regeringens beskrivende tilnavn. Hvis regeringen har vilje og mod, skal vi gerne gå ind i et samarbejde om løsning af landets store problemer. Hvis den ikke har vilje og mod til en sådan politik, så sidder den af højreoppositionens nåde, og så sidder den skidt og vil høste sin sure løn for det. Og hvad værre er, det vil være til stor og varig skade for dette lands befolkning.

Iver Poulsen: Alle her i tinget kan sikkert give deres tilslutning til regeringens målsætning, som ifølge statsministerens åbnings-tale er

„udadtil at styrke Danmarks placering i den internationale økonomi og at øge Danmarks muligheder for at yde sit bidrag til fred og international afspænding.“

Spørgsmålet er så bare, ad hvilke veje man skal gå for at nå denne målsætning, og her er der betydelige divergenser imellem regeringens og mit partis opfattelse.

Blandt de udenrigspolitiske spørgsmål, som den højtærede statsminister berørte uden i øvrigt at gå i enkeltheder, var også spørgsmålet om Danmarks eventuelle optagelse i Det europæiske økonomiske Fællesskab. Her kan jeg straks sige, at mit partis standpunkt til markedsspørgsmålet stadig er det samme som det, vi gav udtryk for ved afstemningen her i folketinget i august 1961, hvor vi gav tilslutning til det synspunkt, at Danmark skulle søge optagelse i fællesmarkedet.

Vi bemærkede med tilfredshed, at regeringen er af den overbevisning, at det også ud fra andre forudsætninger og andre synspunkter end de økonomiske vil være i Danmarks interesse at deltage i de stedfindende samlingsbestrebelse i Vesteuropa. Den højtærede statsminister omtalte, at rammerne for et fremtidigt vesteuropæisk samarbejde på det politiske område endnu ikke er fastlagt, og at det må være en dansk interesse at deltage i forhandlingerne om et sådant